

somheder har mistet konkurrenceevne. Det vil altså sige, at behovet for at få sænket erhvervsskatterne i dag er langt større, end det var dengang. Derfor er det uforståeligt for Fremskridtspartiet, at man ikke har sørget for at få en aftale, ikke nødvendigvis om, at vi i 1999 sænker erhvervsskatterne til 26 pct., men i det mindste om, at der skal foregå en aftrapning, således at lederne i dansk erhvervsliv får en tro på fremtiden, en tro på, at deres konkurrenceevne er i bedring.

Så er der et andet område, hvor vi ekstraordinært belaster danske erhvervsvirksomheder, og det er med hensyn til CO₂-afgiften. Her er det jo pinligt, at alle de løfter, der blev afgivet i sin tid om, at pengene skulle tilbageføres til erhvervslivet, desværre ikke er blevet holdt. Tværtimod ligger pengene og hober sig opovre hos miljø- og energiministeren.

Fremskridtspartiet har foreslået, at det, man skal gøre for at få pengene retur til erhvervslivet, er at lempe på en sådan måde, at erhvervslivet får mulighed for at få pengene refunderet. Og selv om miljø- og energiministeren trækker lidt på smilebåndet, er det jo ikke en tanke, der er fremmed for ministeren. Går vi tilbage til juni 1998, er det faktisk sådan, at det var ministerens eget forslag, at man for at fremme udbygningen af industriel kraftvarme ændrede tilskudsprocenten fra 30 til 40. Hvorfor? For at få flere aktiviteter i gang i erhvervslivet.

Nøjagtig det samme skal vi gøre inden for de andre områder, hvor vi kan lave energibesparelser, og hvor erhvervslivet kan investere i mere miljøvenlig energianvendelse, sådan at CO₂-pengene kommer retur, sådan at CO₂-pengene kan være med til at bedre erhvervslivets konkurrenceevne, og sådan at der ikke er en konstant belastning, som deres konkurrenter i udlandet ikke oplever.

Vi ville jo også gerne have nogle flere mennesker i beskæftigelse, og det, man nu har prøvet siden 1993, er en kombination af at sende folk på mere eller mindre fjoledede AMU-kurser og give erhvervslivet og den enkelte person tilskud i håbet om, at de så kommer i beskæftigelse. Den medicin duer ikke længere, og skal vi derfor have arbejdsløsheden længere ned og skabe større beskæftigelse, er det eneste fremkommelige, at skattebelastningen bliver sat ned.

Det vil udløse nogle flere job, og når vi får nogle flere job, vil en stor del af den diskussion om efterlønnen, som vi har haft også i dag, i sig selv blive en absurd diskussion. Grunden til, at

folk i så stor stil i de senere år har valgt at forlade arbejdsmarkedet til fordel for efterlønnen, er jo, at fordelene ved at blive på arbejdspladsen har været for små. Den økonomiske gevinst ved at blive på arbejdspladsen har været for lille, og derfor har efterlønnen været alt for attraktivt et alternativ.

Derfor har Fremskridtspartiet overhovedet ikke lagt skjul på, at vores løsning på efterlønsområdet igennem de sidste mange år har været en kombination af to ting:

For det første skal det være mere attraktivt at blive på arbejdspladsen og bidrage til virksomheden med den erfaring og den ekspertise, man har.

For det andet skal det være sådan, at hvis og når man vil lave en aftrapning af efterlønnen, skal det foregå på den fair og ærlige måde, at Folketinget beslutter en dato – og den skal ligge 10-15 år ude i fremtiden – og meddeler, at fra den dato begynder man at aftrappe efterlønnen. Det vil få den effekt, at folk har mulighed for at disponere i deres privatøkonomi, og det vil få den effekt, at man ved, at fra da af vil efterlønnen være under afvikling. Det har vi aldrig lagt skjul på.

Derimod synes vi nok, at den måde, som regeringens og ikke mindst statsministeren har håndteret efterløns sagen på, er stærkt kritisabel, og vi kan godt forstå, at de danske vælgere ikke bliver imponeret, når statsministeren går ud og undskylder, at han i valgkampens hede var kommet til at formulere sig på en lidt firkantet måde.

Sandheden er jo den, at det var langt tidligere end under martsvalgkampen i 1998, at løfterne på efterlønsområdet blev givet. Det var faktisk tilbage på et grundlovsmøde den 5. juni 1997, at statsministeren fandt anledning til at slå fast, at efterlønnen var kommet for at blive; den ville overhovedet ikke blive ændret, og betingelserne og satserne skulle være de samme. Så der er grund til, at borgerne føler, at de er blevet svigtet.

Mest af alt er de, der føler sig svigtet, dem, som vi kalder trækdyrene. Det er de personer, som har været på arbejdsmarkedet 30 år, 35 år, ja endnu flere år. Nogle er begyndt på arbejdsmarkedet i så ung en alder som 14-15 år. De har vidst og haft som mål, at den dag, hvor muligheden for efterløn var der, så kunne de gå på efterløn, så kunne de få en mulighed for at trække sig tilbage efter en lang og hård indsats på arbejdsmarkedet.